

Opgave 3

Tekst 3

Rebecca Bach-Lauritsen: "Paradis".

Fra Tine Flyvholm (red.) og Louise Køningsfeldt (red.) *SKAM. NOVELLER*, 2017.

Paradis

Rebecca Bach-Lauritsen

1 Jeg satte skraldeposen ved bagtrappen.
Kaffegrums, melonskal, tamponer. Så tog
jeg fortrappen, fordi min cykel holdt nede
foran, og når jeg kom hjem, var skraldepo-
5 sen væk. Sådan var det hver dag eller hver
anden, eller hvor tit skraldeposen nu var
fuld, og det var ikke noget, jeg tænkte over.

Jeg var flyttet til storbyen, og min ver-
den havde aldrig været mindre. Lejlighede-
10 den var en lille sol og strålerne små stik ud
til kiosken, uni, bussen, biblioteket.

Der var knogler alle vegne. Du skulle til
eksamen i anatomi. Det var smukt at lære
hinanden at kende på den måde, kende
15 navnene på hinandens knogler. Vi printede
tegningerne ud på tykt papir og tapet-
serede væggene med dem med ægte tapet-
klister, som du havde, ligesom du havde en
chaiselong og et vitrineskab.

20 Du havde lejligheden, jeg havde dig og
på den måde også det hele.

Jeg arbejdede på pubben, den mindede
mig om lejligheden på grund af de mørke
møbler. Jeg satte glas i opvaskeren, sådan
25 en, hvor man kørte en hel bakke ind ad
gangen og pressede et tungt låg nedover,
og når den var færdig, og man løftede låget
igen, kom dampen hver gang som en over-
raskelse og satte sig vådt i tøj og huden
30 som en sved, der ikke var min egen. Jeg
fik klap i røven og drikkepenge og vaskede
den syrlige stank af sprit og cigaretter ud
af håret i det kolde vand hjemme i køkke-
net om natten.

35 Vi tog pillerne, og vores pupiller blev
store.

Det er mørket i øjet, der lukker lyset ind.
Du sagde, *vi opløses*.

Jeg sagde, og *sammensættes i ny*
40 *kemisk form*.

Når folk sagde, at stoffer er flugt, vidste
vi, at det forholdt sig modsat.

Vi var virkelig til stede.

Vi så alting, som det var.

45 Et lyslilla fald fra kirsebærtræet. Vi fejede
det op nænsomt. Som en betroet opgave.
Solen gik ned i baggården, duggen
faldt, alt var bevægelse nedad. Det sidste af
solen lagde sig på låget af skraldespanden.

50 Vi havde dem i små gennemsigtige rør
med hvide propper i toppen. Der havde
været lagkagekrymmel i. Måske tænkte vi
på dem sådan, som krymmel, som pynt. Vi
havde dem i alle farver, nogle med tryk på,
55 et lille stempel ned i stoffet.

Vi blev hjemme eller fandt en fest.

Vi kunne være, hvor vi ville være.

Vi kunne tale med alle.

Verden var en venlig have.

60 Alt blev én lang bevægelse sommeren
ind i efteråret ind i vinteren og hele tiden
noget, der faldt, lys blade sne, sneen var
det fineste fald, fordi det gik i alle retnin-
ger, ikke kun ned.

65 Vi brugte dem hurtigere op end forventet,
farverne.

Bleghed og alt for virkelige gader.

Skaden var uoprettelig. En del af knog-
len var pulveriseret. Du noterede *knus-*
70 *ningsbrud*. Det gav os en særlig ro, når
noget gik i stykker. En form for forsikring
om, at det var virkeligt, livet. Du viste mig
billeder af brud, og jeg kunne godt lide
måden, du sagde *fraktur* på.

75 Vi holdt nytårsaften tre uger før tid. Jeg
stod på isen og prøvede at forstå, at det var
sørerne, selve sørerne i København, det var
ikke bare vand, det var et frossent fæno-
men, jeg boede i byen nu, det var virkelig
80 mig. Og fyrværkeriet sprang spejlvendt i
det blanke. Røde og grønne brag som tra-
fiklys smeltet om, og ingen stoppede,
ingen havde grund til at stoppe.

På de andre kunne jeg se det på håret,

85 når de kom op, hånden igennem det igen og igen. På mig en frysende fornemmelse i huden. Min krop som knogler tegnet med blød blyant. På dig var det et lille smil, som om du holdt på en hemmelighed. Hvis vi
90 var hjemme, sad du bag skrivebordet. Op-højet ro. Du noterede, *vi stiger op*.

Alt blev én lang bevægelse, og vel derfor forestillede vi os, at den ville fortsætte.

Jeg var lykkelig over at være i den lejlig-
95 hed og det næsten ufattelige ved virkelig at få lov til at leve, at have mødt nogen, at gøre de ting. Jeg passede arbejdet på pubben, jeg cyklede til forelæsninger, jeg tog S-toget ud til min mor, min T-shirt i vindu-
100 et, en blå og våd farve opløst som væske sammen med mig, *er det virkelig mig*, min hud i ruden blandet med islev husum herlev, jeg vidste, hvor jeg skulle af, man ved det med sig selv, hvor længe man er
105 med, hvor langt man vil gå, man har en grænse indeni, som ingen andre kan se.

Nogle nætter var vi mange i lejligheden.

Jeg tror, at vi lå i et mønster.

Man ville kunne se det, hvis man så det
110 højt nok oppefra.

Du endte tit med ham kokken. Du sad på ham med hans pik oppe i dig, jeg sad ved siden af jer på sengen, vi snakkede. Det var først flere uger efter, at jeg fik en
115 følelse af, at det havde været frækt, men det var efter jul, efter den dag.

Mennesket har en relativt simpel kemisk sammensætning stregede du over med gult i dine kopier. Vi tilsatte lidt til
120 sammensætningen.

Vi trak vejret gennem huden. Hårene som små skarpe antenner, modtag modtag.

Vi brugte store ord i lange sætninger.

Du glødede for enden af cigarettten.

125 Jeg tog for meget lys ind.

Vi pyntede lejligheden med engle og stjerner og sang salmer fra små hæfter, du havde arvet. Vi sang *æren er guds i det høje* og pakkede gaver ind.

130 Der var noget, vi næsten forstod.

Vi skulle rydde op, inden vi hver især tog hjem til jul, alt var rod, og vi var nede, måske stadig på vej ned.

Min krop var ilt og brint og kulstof.

135 Jeg talte i telefon, jeg skulle bytte en

vagt, og der var en, der ringede for at sige glædelig jul, og jeg kom bagud med rengøringen, du var også bedre til de ting end mig, bare sådan noget som at vride en kar-
140 klud, jeg fandt ud af det, men mindre naturligt end dig, jeg sagde, *vi er lige ved at rydde op* i telefonen.

Du kom ud fra stuen i en alt for hurtig bevægelse og stillede dig foran mig.

145 Jeg var ikke forberedt på det blik.
Vi?

Det var først da, at jeg opdagede lugten.

Jeg havde tænkt det som en god ger-
150 ning. Det var vel nogle dage siden. Jeg havde tømt køleskabet for mad, der var blevet for gammelt. Vi spiste ikke så meget. Jeg havde snøret posen sammen i toppen med gavebånd og sat den ved bagdøren, hvor
155 solen hver dag hvilede. Den var blevet stående.

Jeg lagde på.

Jeg satte tempoet op.

Jeg vaskede køkkengulvet.

160 Jeg skurede toilettet.

Jeg redte min seng så pænt, jeg kunne, og rettede på bøgerne i min bogreol, så ingen stod ud.

Jeg tog to tykke trøjer på og frøs, som
165 om jeg var nøgen.

Vi?

Det var anklageskriftet.

Det eneste, du sagde.

Du koncentrerede dig om gulvtæppet,
170 men selvom du var i et andet rum og slet ikke kunne se mig, kunne jeg ikke få dit blik til at gå af mig.

Jeg ved ikke, hvad du så, men det var ikke mig, som jeg gerne ville være. Måske
175 så du mig, som jeg virkelig er. Så den tvivl, jeg havde haft med hele vejen, hver gang jeg tænkte, *er det virkelig mig*.

Vi fulgtes til Vesterport og ønskede hinanden glædelig jul, før vi tog toget hver
180 vores vej.

Et øjeblik så jeg det i dit blik. Det, der var vores. Det bevægede sig hen over øjet som en lyslilla tåge og gled ind i det sorte, og så kunne jeg ikke følge det længere.